

HET IEPENZIEKTE-PROBLEEM IN ITALIE

door

CHRISTINE BUISMAN.

Twee jaar geleden schreef ik in dit tijdschrift (Juni 1933, bldz. 147—152) over iepencultuur en iepenziekte in Italië. Ik wees toen op het groote belang, dat de iep vooral in de provincie Emilia voor de boerenbevolking heeft. In deze streek toch wordt de iep — en wel de Europeesche veldiep — in groote hoeveelheid gebruikt als steun voor den wijnstok. Men heeft dan ook reeds spoedig na het uitbreken van de iepenziekte in Italië (\pm 1930) getracht, den zoo vatbaren veldiep te vervangen door *U. pumila*, die een hooge mate van resistentie bezit.

In de laatste twee jaren heeft de iepenziekte, zooals ik bij een bezoek aan Emilia zelf heb kunnen vaststellen, onder de aanplantingen van den veldiep zeer vele slachtoffers gemaakt. Men heeft dan ook met kracht het kweeken van *U. pumila* ter hand genomen en deze soort zeer sterk vermeerderd, zoodat men daarmee thans eenige ondervinding heeft opgedaan. Als bewijs, dat *U. pumila* in het groot wordt gekweekt, moge dienen, dat een kweeker te Bologna in April 1935 een millioen exemplaren — afleggers en zaailingen — zal hebben afgeleverd.

Het spreekt vanzelf, dat ik het probleem, in hoeverre de iep gewenscht is als steun voor den wijnstok, hier geheel buiten bespreking laat. In Italië zelf heerscht over deze kwestie geen eenheid van opvatting, en waarschijnlijk spelen hierbij klimaatsomstandigheden een rol, die zelfs in vrij dicht bij elkaar gelegen streken verschillend kunnen zijn.

Wil men echter iepen blijven planten en de doode boomen niet vervangen door palen van hout of cement of door exemplaren van een andere boomsoort, dan is men thans wel op *U. pumila* aangewezen. Hier dient te worden opgemerkt, dat het type van *U. pumila*, dat in Italië wordt gekweekt en dat uit Amerika is ingevoerd, waarschijnlijk beter kan worden aangeduid als *U. pumila pinnato-ramosa*. De verschillen, die tusschen *U. pumila* en de variëteit *pinnato-ramosa* worden opgegeven, zijn slechts zeer vaag. In hoofdzaak schijnt het onderscheid op de groeiwijze te berusten, waarbij dan de *pumila*-vorm met krachtigen groei met den naam *pumila pinnato-ramosa* moet worden bestempeld.

In Italië is over deze naamskwestie reeds eenige verwar-

ring ontstaan, aangezien men uit berichten over de kunstmatige infectieproeven met *Graphium ulmi*, in Nederland genomen op *pumila* en op *pumila pinnato-ramosa*, had opgemaakt, dat de laatste minder vatbaar zou zijn voor de ziekte dan de eerste, reden waarom men wilde trachten, thans *pinnato-ramosa* in Italië in te voeren. Het in Italië gekweekte type van *U. pumila* is m.i. echter de beste iep, die men daar voor het beoogde doel zou kunnen kweken.

De rapporten, die over *U. pumila* in Italië binnenkomen, zijn over het algemeen zeer gunstig. In de eerste plaats heeft men zelfs in dit zeer besmette gebied bij deze soort nog geen enkel geval van iepenziekte kunnen vaststellen. Materiaal van eenige exemplaren, die verdachte ziekteverschijnselen vertoonden, werd opgestuurd naar het Staz. di Patologia Vegetale te Rome, maar het is niet gelukt daaruit *Graphium ulmi* te isoleren.

Ook het afsterven van heele taksystemen door het vuur (*Nectria cinnabarina*), hetgeen in ons land een groot bezwaar vormt voor den aanplant van *U. pumila*, kent men in Italië niet. (Dit ontbreken van het vuur moet misschien worden toegeschreven aan het beter uitrijpen van het hout voordat de vorst invalt).

In Italië heeft men verder de gewoonte, in den nazomer de bladeren van de iepen te oogsten om ze aan het vee te voeren. Het blijkt, dat ook de bladeren van *U. pumila* graag door het vee worden gegeten. Een bezwaar is echter, dat bij *U. pumila* de bladeren eerst in September „rijp” zijn, terwijl de boer juist in Juli en Augustus behoefte heeft aan groenvoer voor het vee.

Het omenten van aangetaste veldiepen met *U. pumila* durft men op het oogenblik niet te propageeren. Men vreest, dat dergelijke omgeënte boomen op den duur toch ziekteverschijnselen zullen vertoonen, en men wil niet de kans loopen, dat op deze wijze *U. pumila* in discrediet geraakt.

Het spreekt vanzelf, dat de uitslag van de „praktijk-proef op groote schaal”, die thans in Italië met *U. pumila* wordt genomen, van belang is voor het geheele iepenziekte-onderzoek. Voor het oogenblik ziet het er naar uit, alsof men in den aanplant van *U. pumila* de oplossing heeft gevonden voor het probleem, dat het optreden van de iepenziekte daar voor de boeren heeft geschapen. We moeten evenwel bedenken, dat alle gegevens berusten op waarnemingen aan jonge exemplaren en dat teleurstellingen in de komende jaren dus niet uitgesloten zijn.